

Иван Вазов

„Той не умира“

Тоз, който падне в бой за свобода,
той не умира...

Хр. Ботев

На Волът, сред пустинния Балкан,
огласян някога от диви орди,
седях в глогините, де в кръв облян,
паднал певецът горди;

там, де плеснал коварният куршум
в челото вдъхновено и високо,
угаснал огън благороден, светъл ум,
заспал юнак дълбоко.

Аз мислено го виждах на тоз връх,
прострян и тръпен... и от устни бледни
да сфана исках сетния му дъх,
да чуя стон последни.

Балканът ням: ни жалба, ни привет!
И никой знак – че тука е светиня,
че тук умрял герой, умрял поет
за майката робиня.

Привлечени от ненадеен гост,
балкански ме овчари окръжили –
аз слушам с трепет разказа и прост
зарад героя мили.

– Тук паднал беше, господине, той!
– Умря клетника! – Ех, умря за нази...
– А там в скалака бе последний бой.
– Умря! Видях го ази.

„Умря!“ „Умря!“ – се таз вървеше реч
наоколо, а някакво си лира
изпращаше на мене отдалеч
друг вик: „Той не умира!“

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Атанаска Христова, Пловдивски университет, септ. 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4711>]